

lelser, der fremkom under Finanslovens 2den Behandling, der gav mig Anledning til at tage Ordet. Men naar det ærede Medlem siger, at jeg skulde have talt om, at vi kunde takke Marinen for, at det danske Flag vajer stolt paa alle Verdenshave, saa er det jo noget, som jeg ikke har talt et Ord om. Vort Flag vajer jo netop ikke paa alle Verdenshave, og det har jeg heller ikke haft nogen som helst Anledning til at sige, lige saa lidt som jeg har udtalt det mindste om de store Militærbedrifter, vor Marine i Tidernes Løb har udført. Det, jeg har gjort, er, at jeg har henvist til Marinens Optræden for at bevise den store Dygtighed, som Marineofficererne som Skibsførere ere i Besiddelse af. Marinens militære Bedrifter har jeg ikke berørt med et Ord. Det ærede Medlem brugte Udtrykket, at jeg havde været noget højt oppe. Det mener jeg dog ikke, man kan sige, fordi jeg holder af at sige, at vort eget er det bedste.

Trolle: Jeg skal ikke yderligere forlænge Diskussionen om denne Sag. Jeg vil kun ganske kort udtale min Tilslutning til den Henstilling, som det ærede Udvalg her har gjort, og jeg paaskønner den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører motiverede denne Henstilling. Det betyder jo i Realiteten en Afvisning, idet Sagen ikke er henvist til Indenrigsministeren. Hvis den var bleven henvist til Indenrigsministeren, betød det, at man mente, at Søofficererne ikke vare kvalificerede til at føre Handelsskibe. Det gør man imidlertid ikke, man henviser den kun til den højt-ærede Marineminister med Anmodning om, at han ikke lader Søofficererne konkurrere for meget med den private Sømandsstand. Jeg gaar altsaa ud fra — stolende paa, at Sagen er i gode Hænder, nu da den hviler i Marineministerens Haand — at der vil blive taget fornødent Hensyn til begge Sider.

S. Bojesen: Det er blot et Par Bemærkninger, jeg ønsker at gøre i Gensvar til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Han begyndte med at indrømme, at *Retten* havde Søofficererne til at søge at blive Førere, men, siger det ærede Medlem, Retten er ikke uindskrænket. Det har jeg heller ikke sagt. Men naar det ærede Medlem føjede til, at Retten er bestemt af andre, idet Officererne først skulle have disses Tilladelse, synes jeg, det taler til Fordel for mig og ikke til Fordel for, hvad det

ærede Medlem siger. Det er jo nemlig da en Reduktion af den Frihed, de have til at konkurrere. Saa talte det ærede Medlem om en uerfaren Løjtnant, som overtog Hvervet som Skibsfører, og om, at han skulde have en Amme med. Dertil vil jeg sige, at hvis han med den „unge uerfarne Løjtnant“, som har foresvævet ham, har ment Føreren af „Siam“, hvilket Skib jo blev nævnt af det ærede Medlem, maa han vide, at denne Mand er 36—37 Aar gammel, saa man kan vel ikke kalde ham saa ganske ung. Jeg mener, at han netop er i den Alder, som man bør forlange af en Mand, der skal føre et saadant Skib. Til nærmere Oplysning for det ærede Medlem skal jeg anføre, at de store fuldtriggede, allerfineste, klippebyggede Skibe, der nogen Sinde have flydt paa Vandet, og som naturligvis ere udrustede i England — de berømte *tea-runners* — bleve aldrig førte af Kaptajner over 26—28 Aar. De gik uden om Kap til Kina og satte deres Rekord, saa at der blev holdt store Pareer paa dem i London om, naar de kom tilbage — naa, det kommer jo ikke Spørgsmaalet ved. Jeg anfører det kun for at vise, at man der benyttede ganske unge Folk som Førere, og det var netop nødvendigt, for andre kunde ikke sejle i saadanne Ture, hvori der maa fordres foruden den store Dygtighed en uhyre Energi. Med Hensyn til „Ammen“ skal jeg naturligvis ikke komme ind paa, om en saadan er nødvendig eller ikke, jeg skal kun nævne, at ved Uheldet paa Schelden havde Føreren jo netop Amme, og der gik det skidt. Ammen her var Lodsen, og Lodsen er meget mere Amme, end selv en gammel Styrmand kan være. Her havde Føreren baade Lods om Bord og en Bugserbaad, der trak. Den ene halede, og den anden sagde, hvor han skulde gaa, saa der kunde man med Rette sige, at han havde Amme, og saa gik det netop galt. Det er for øvrigt ikke noget at skrive saa meget om i Aviserne, for skulde man skrive i Aviserne i alle saadanne Tilfælde, blev der meget at skrive om. Med Hensyn til, at der ved Uddannelsen af Søofficerer brugtes en Lærebog i Navigation, udarbejdet af en meget dygtig privat Navigationslærer, som ikke var Søofficer, skal jeg blot udtale, at denne Mands Dygtighed til fulde er anerkendt fra alle Sider, og det er ganske rigtigt, at hans Lærebog i lang Tid er bleven brugt, men i en Snes Aar i det mindste har man brugt Tuxens Lærebog, og Tuxen var da Søofficer. Hvad man i Øjeblikket bruger — om det er en Officers